

bet, og sin fagmodige Goven sig hen i Stæbnens ubøjelige Billie, idet man fortræst sig til, at hvor- dan det end gaar i Verden, skal alt blive godt i Himlen. Karakter- stift er derfor et lille Bers, der lynges af en Skofaf, hvis Skerfje har sigtet ham:

„Alle Hjøst i Hloben, tag min Skop, alle Engle, tag min Sjæl i Hænde, at, naar snart jeg naar til Himlen op, ingen Svig paa Jorden jeg skal fende.“

Denne Goven sig hen i det, der kommer, denne totale Mangel paa Billie til at sætte sig til Modvæ- rge mod det onde, der milder, har bevirket, at Bonden er sunket dy- bere og dybere ned i Underkuelse og Slendighed, men hvor indgroet denne Tanke er hos Russeren, ses bedst af Leo Tolstoj's Stilling til Jesu Ord: „Sætter eder ikke op imod det onde“, som han forlan- te, at man skulde efterkomme gan- ske bogstaveligt, noget, der igen hænger sammen med det, Georg Brandes har kaldt „Aussernesung“ til at løbe Vinen ud“.

Har Russerne en Gang grebet en Ide, helmer han ikke, før den er gennemført til det yderste. Er Livet Videlse, vel, saa skal man taalmodigt lide alt; skal man tro paa en Gud, skal man i alt gøre paa sin Billie; skal der skaffes ny sociale Forhold, kan man ikke ven- te, til Udviklingen roligt fører det med sig, men Dynamit og Nord maa anvendes for at føre Sejren hjem saa hastig som muligt.

Men Russeren er ikke som Ita- lieneren hurtig til at blive grebet af en Ide, han er ikke opfarende og voldsom i et Sjæblis Stemm- ning, langt snarere udmærker han sig ved en uroffelig Ro i det dag- lige, der resulterer i det mest gen- nemførte Drivveri. Den russiske For- fatter Kontjajev har givet et Bil- lede af denne Karakterejendomme- lighed i sin Roman „Oblomov“. Oblomov kan vel ligge paa sin Sofa og drømme om at være med i det store Arbejde for at skaffe Menneffer Lykke i Livet, men alt bliver Drømmeri, ikke en Gang, da han foreslås i en ung, virkeli- gen Buge, kan han overvinde sin Dovenskab; hun oppiger ham der- for, og han synker hen i større og større Sløvhed, mister alt, Bærdig- hed og Selvagtelse, Formue og Glæde og bliver en fuldstændig over- komplet i Tilværelsen.

Denne Dovenskab ytrer sig ofte som fejsk Modstand mod alt nyt. Er de en Gang begyndt paa noget, vandrør de videre ad samme Vej, og denne fejle Modstandsbillie, denne Beslutning om aldrig at gi- ve op, er det, som har gjort den russiske Soldat berømt for sin Ud- holdenhed. Andre og højere Sider af det russiske Folks Karakter har Ivan Turgenjev, hvis første Bog „En Fajers Dagbog“ har vundet almindelig Versømmelse; han til- drer, hvordan Hænderne kan være baade lidelige, irdsholderne og dygtige i deres Gerning, men han er ikke heller blind for deres daarlige Si- der, deres Mistro til Gudsejeren, naar denne vil indføre Forbedrin- ger, deres underdanige Krypden for deres Herrer og deres totale Man- gel paa Evne til at højne deres Stand.

Turgenjev er det ogsaa, som ind- fører Nihilistikkelsen i Verdenslit- teratur. I „Hædre og Sønner“ har han skildret Kampen mellem det gamle Slægtled, der holder paa det bestaaende, og det ny, der vil tilkæmpe sig Frihed. Bogens Ho- vedperson Balarov er en Borger- søn, der nærer den mest levende Foragt for Adelen, „Sirupsmæn- dene“; han tror ikke paa andet end det, der kan erfares, haaner Kunst og Poesi og anser Videnskab for Lidspilde; hvad han vil, er ikke at føre de eller de Tanker til Sejt, men kun det ene: at skaffe Folket det daglige Brød. Han er en revo- lutionær for Revolutionen, en af dem, der har Ved til det store Baal, som senere skulde sætte Rusland i Brand.

Frihedsstrangen har altid været levende i Rusland, og dens Tals- mænd er næsten alle bleven Mar- tyrer, de sibiriske Fængsler har su- fet de Mænd, hvis Bæfjer gaar For- den over og finder Genklang og Fortsættelse hos alle undtagen det

gamle Styres Mænd i Rusland. Kort Tid efter den hellige Mi- chael's Stiftelse maatte Rusfin, der havde skrevet en „Ode til Frihe- den“, vandre i Forvisning til Si- birien, fordi han baade i dette Digt og i tidligere havde talt haanende Ord mod alt Dvaangstyre og de vilkaarlige Overgreb, Myndigheder- ne Gang paa Gang gjorde sig Uly- dige i. Senere flyttedes han til Ra- kafus, hans Forvisning frelste for- saa vidt hans Liv, som han derved hindredes i at deltage i December- revolutionen 1825.

Med Alexander Herzen faar to af de Tanker, der gaar igen i den senere russiske Litteratur, deres første egentlige Talsmand, „Saint Si- monismen dannede Grundboolen for vore Dørbeskrivelser“, skriver han selv, dennes sociale Tanker og Tan- ken om Kvindeens Ligeret med Mæn- den er det, man kæmper for, hvad der selvfølgelig ender med hans Forvisning til Sibirien; da han slipper herfra, er det kun for at gi- ve sig i Vandflygtighed til Paris, London og Genf. Han udsender nu i Mærene 1857 — 1869 Ugebladet „Kokolof“, der taler Frihedens og Fremfritidets Sag.

Ontrent samtidig med Herzens Ugeblads Begyndelse er Dojtsovs- kija Tilbagevenden til Rusland fra Sibirien, hvor han havde tilbragt 10 Aar; sine Opførelser fra denne Tid har han skrevet i „Optegnelse fra det døde Hus“; det vidner om, hvor dybt han gennem sine egne Lidelser havde øvnet at trænge ind i det russiske Folks Sjæleliv, og lært ham, at selv hos den dybest funtne er der noget værdifuldt; de Revolutionsdrømme, han i sin Ung- dom havde drømt og lidt for, ta- ber han Troen paa, idet han kom- mer til Fortsættelse af, at det, det gælder om, er en sædelig Revolu- tion i Evangeliet Land; han bli- ver Proletariatets Digter, han læ- rer Menneffer at lide og at ofre ganske uselvst. I „Raskolnikov“ drøfter han det Problem, der er opstaaet ved Samfundets Dobbelt- betragtning af et Menneffes Værdi, men ved Siden heraf mærker man ogsaa den politiske Gæring, som er Tidens Baggrund; det er Væren om, at Sengisken helliger Midlet, der har faaet Raskolnikov til at myrde den gamle Pantelaa- nerke, og det skinner igennem Bo- gan, at denne Lære kan ogsaa an- vendes overfor andre end slige gamle Koner; men Dojtsovska vi- ser, at Raskolnikov, fordi han ikke var klar over sit Maal, ikke kan bære Følgerne af sin Handling, og vil sagtens dermed minde sin Tids urolige Hoveder om, at det ikke først og fremmest gjaldt om at fare frem med Ord og Vold, men at gennemtaente Maalet for sin Handling, saa man var klar over Følgerne og Ansvaret for denne.

I mefle Tid har to andre Stor- mænd i Mændens Verden været det russiske Folks Ledere: Leo Tol- stoj og Peter Krapotkin.

Den ene, Tolstoj, er en Fjlo- sof, der søger at gentænke den op- rindelige Kristendom, saaledes som han har fortaet, at den maatte være; han vil, at Menneffer skal være lykkelige, men for at naa dette, maa de have saa saa For- nedsenheder som muligt, hans Ideal er derfor den nøjsomme Bonde, medens han vender sig fra det ele- gante og forfinede Retrograderliv, Adelen og Goffets Liv i Vedig- gang og Lufkus, med Bammele.

Den anden, Peter Krapotkin, er Anarkismens betydelige Talsmand, en adel og stærk Personlighed, hvis mest karakteristiske Træk er Sum- nisme og Blidhed, men samtidig nærer han et brændende Had til al Dvaang, som har tvinget ham til at løse en Menneffesalder i Landflygtighed, i Sveits, Frankrig og England. Ved Siden af Peter Krapotkin staar den noget yngre Maxim Gorki, eller som hans rette Navn er, Mæxi Pjefstoj. Er Krapotkin den blide, saa er en egen Saardhed karakteristisk for Gorki, som ogsaa kommer til Orde i hans Bøger, hvor han kun skildrer, hvad han har set og oplevet; med Fortærlighed skildrer han Landstry- gerlivet og søger gennem disse Skildringer at vise, hvorfor de fle- ste lever Livet uden at kunne gribe Ulyffen. I „Yoma Gordo- jev“, en Bog, vises der, hvordan Trods og Selvwillen træder i

Stedet for en sund og snu Selv- stændighedsfølelse og sdelæggerBo- gens Hovedperson, saa han ender som en jundske Drukkenbolt. Gor- ki giver i det hele taget Marjagen til næsten al det jævne Folks Ulygheds Udtryk i det ene Ord: Brændevin.

Frihed og Lykke er det, alle disse Mænd har kæmpet for, de er gaaet forrest som Vanebrydere og Profeter, deres Lod har været For- sølgelser og Landsforvisninger, men de Tanker, de har faaet, vandt Gen- klang rundt om i Folket. I „En Anarkists Erindringer“ fortæller Krapotkin om en Del unge Studen- ter, Mænd og Kvinder, som ofrer al deres Tid paa at arbejde mellem Arbejdsstanden for at opløse den og bringe den til Fortsættelse af den Uret, den liden; selv var Kra- potkin med i dette Arbejde, selv gif det ham som hans Kammerat- ter: Fængselsporten lukkede sig bag ham, men han mistede ikke Modet, ti han vidste, at for hver Mand, der maatte forlade sin Post, var der en anden rede til at indtage hans Plads. Revolution under Verdenskrigen er Led i Kampen for Friheden; naar den er kæmpet til Ende, ved ingen, men Jord- bunden i Rusland er beredt for den, Folket er vaagnet, og dermed har Skæbet om, at det gode Egen- skaber vil sejre over de flette, som det gamle Styre protegerede, faaet m Ræring.

I Bigjag.

To arabiske Historier.

I.

En fattig Dervisch valfartede bar- fodet til Mekka, fordi han ikke ejede saa meget, at han kunde købe noget til at binde paa sine Fødder.

Det hede Sand, som han vandrede over, brændte og saarede hans Fø- der.

Han udsjødter Mager over sin haar- de Stæpne og fultede over, at Forsnyet var saa uretfærdigt, fordi det ikke en Gang havde skænket ham saa meget, som det gav Markens Dyr.

Da han endelig naaede Staden Surja, saa han ved en stor Rokke en fattig Mand sidde, hvis Fødder var døde og visne.

„Lette Syn bragte ham med et paa ganske andre Tanker.“

Han skammede sig og sagde ved sig selv: „Min Klage over Forsny- net var ganske uretfærdig, og jeg angret den dybt. Hvorned har jeg egentlig fortjent, at jeg er lykkel- gere end denne Stafel, der som en ussel Orm maa krybe fra Sted til Sted.“

Han gif sukende ind i Moskøen, knælede ihængt ned, angrede sin Utaalmodighed og fortsatte med et let Sind sin Balsart fremad.

Bejen gjorde hans Fødder haar- dere for hver Dag, der gif, og uden næsten selv at vide det, havde han vandret over det hede Sand og naaet Mekka.

II.

Da en fattig Dervisch en Gang bad en Indling af Sultanen om en Almisje, gav denne ham over- modig en Sten.

Den forhaandede geistlige modtog Stenen og tog den med sig. „Skulde jeg en Gang,“ tænkte han, „komme i Forlegenhed med et af disse stolte Menneffer, skal jeg haevne mig paa ham med denne Sten.“

Nogle Dage efter hørte han Strig paa Gaden.

Han spurgte om Marfagen og fik at vide, at Indlingen var faldet i Unaade; Sultanen lod ham just nu føre igennem Gaderne paa en Kamel, prisgivet alle Bøvelens For- haanelser.

Hurtig greb Dervishen efter Ste- nen, men snart betænktes han sig.

Han kastede den fra sig og ned i en Brønd og sagde til sig selv:

„Nu føler jeg, at man aldrig maa haevne sig. Hvis vor Hænde er megtig, er det daarligh og nar- agtigt, men er han ulykkelig, saa er det baade nedrigt og grusomt.“

De kunde næppe stilles.

Den preussiske Minister von Thie- le sagde en Gang til Præsiden Gof- ner, der var bekendt for sit frit- modige, om end undertiden noget platte Sprog, at en Statsmand i givne Tilfælde maatte tage sig visse Friheder paa sin Samvittighed, som

ikke var tilladt for en Privatmand. „Ja, det er meget godt,“ svarede Præsiden; „men naar nu Gam- den en Gang tager Minister Thiele's Hæde, hvad mon der saa bliver af Privatmanden Thiele?“

Cleander, Cal.

14. Dec. 1917.

Guldbryllup.

Wil Sus og Hjem du bygge, Da byg et Alter med, Svor under Troens Skygge. Du daglig knæler ned.

Et Tros-Alter i Hjertet, i Hjem- met, i Menigheden, som Past. Ro- senberg en Gang sagde. Jeg syntes, jeg saa lidt af dem alle tre, da vi den trettede Dec. samlede os til Guldbryllupsfest med Mr. og Mrs. Michael Christensen her i Cleander Missionshus; thi foran sad de to gamle, og paa Bænkene bag ved sad fire af Sønnerne og en Datter med deres Familier; de fire tilhører Menigheden her, den femte en Menighed andetsteds. Søn- nerne Hans, George, Fred og Michael samt Datteren Mrs. Mar- grethe Girtz bor alle her omkring. De to gamle kom herover fra Dan- mar for fem Aar siden, og bor nu i deres eget lille Hjem midt iblandt Børnene. Selt let har det nok ikke været at rykke de dybe Hjertesår over, der bandt dem til Fædrelandet, og mangt et Længsels- sus er sendt tilbage til Slægt og Benner og Jostertjord; men — vi har det jo godt, siger de saa all- gævel. Pastor Hansen talte til Brudeparret ud fra Rom. 15, 13 om Bestyrrelse i Troshaaet om Glæde og Fred og Nidom i den Hellig Mand's Kraft, han sang til- lige en Sang, som Bedstemoder Jensen havde sendt med Hilsen til Bennerne. Vi sang: „Jeg rejser og ved, hvor Rejsen gaar hen“ samt: „Svov er det godt at lande“. Mr. Anders Peterien talte ogsaa lidt og Sønnerne, takkede Menigheden paa Forældrenes og egne Begne. Mis- sionshuset var smukt pyntet, og Kvindeforeningen ferverede Kaffe og Slage ved de blomstermykkede Borde.

Menigheden afholdt sit Mærs møde den 3. Dec. intet specielt fremkom. P. A. Pilegaard genvalgtes til Formand, Mr. J. D. Johansen valgtes til Diakon i Stedet for P. Hammond, som ikke ønskede Gen- valg. Omkring \$3,500 er i Mærens Løb gaaet gennem Kassererens Hænder, og Menigheds- Arbejdet som Helhed gaar sin vante Gang.

Mr. Otto Sørensen har solgt sin Farm til Mr. Dumlaf fra West Branch, Iowa; den ligger ved Si- den af Missionshuset. — Mr. Sørensen med Familie er flyttet til Selma.

Mr. og Mrs. Jøper Jensen har ligeledes solgt ud og er flyttet til Del Rey. Mr. Jens Sørensen har solgt sin Farm paa Walnut Ave. til Mr. Richard Nielsen fra Dickson, Canada. Efter Udtalelser, vi hører af Mærens Folk, saa er vi nær ved at tro, at det er sandt, hvad Gube- nor Hiram Johnson en Gang sagde: „Folk i U. S.“ sagde han „saa deles i to Dele, dem, der lever i Califor- nia og dem, der ønsker at leve der. Vi har et ganske aktivt „Red Cross Auxillary“ i vor Menighed med Mrs. A. P. Hansen som Formand, Mrs. L. Hammond, Sek. og Mrs. M. B. Juhl, Kasserer. Vi har ogsaa en „Honor Roll“ hængende i Kirken med ni Navne, Sønner af Menighedens Folk; den sidste til at gaa var Grover Jensen, Datter- søn af Bedstemoder Jensen; han enstittede i „Coast Artillery“. Bedste- moder selv har ikke været rask, men hun er bedre nu.

Hilsen til Mr. og Mrs. Bonnic- sen, Berndale og Glædelig Jul til Danfæren og alle dens Læsere.

Korr.

Børnehjems Bestyrer og Bestyrer- inde søges.

Pladsen som Bestyrer og Be- styrerinde paa Børnehjemmet i Elk Horn, Iowa, bliver ledig til 1. Marts 1918. Løn 400 Dollars fri Bolig, Kost, Vvs, Varme. Mulige Ansøgere bedes henende sig til underlegnede inden 1. Januar 1918. Anbefalinger fra vedkom- mendes Præs maa ledsage Ansø- ningen.

J. S. Sæe, Marcus, Iowa.

VI HAR BESLUTTET: at udbyde til Salg paa lette Vilkaar, 2280 Acres af udvalgt Farmland, beliggende i Marshall og Pennington Countier. Dette Land var købt af mig personlig, efter en meget indgaaende Undersøgelse af Jordbunds-kvaliteten, Jordunderlaget, Vandafløb og Beliggenhed. I Arealen er der 2 "improved" Kvart Sectioner, som hver tilbydes til \$40. pr. Acre og 1 meget "improved" 240 Acres Farm tilbydes til \$52. pr. Acre. Flere Kvart Sectioner til \$25. pr. Acre, og 3 Kvart Sectioner beliggende ved elektrisk Linie til \$33. pr. Acre. Ogsaa 2 gode Kvart Sectioner, der er 9 Mil fra Market, som tilbydes til \$12.50 pr. Acre. Meget lette Vilkaar gives med lille Udbetaling og 6 pCt. Rente. Skriv efter nærmere Oplysninger til JOHN BRATRUD, Thief Rivers Falls, Minn.

KØB DEM EN FARM NÆR FERGUS FALLS, MINN. Vor udmærkede og vel opdyrkede Farm, 8 Mil fra Fergus Falls, Minn., og 6 Mil fra en mindre By, er til Salgs uhyre billigt. Farmen er paa 200 Acres — er vel bebygget med godt Beboelseshus, Barn, Hoghuse, Chicken coop, Granery, udmærket Brønd og Vindmølle. Denne dejlige Farm er nu til Salgs for den uhyre billige Pris af \$65.00 pr. Acre. Kun \$4000.00 kontant. Resten paa længere Tids Afbetaling om ønskes — skriv med det samme til Ejerne. STONDALL TOFTOY COMPANY, Madison, Wis.

Dana College
og
Trinitatis Seminarium,
Blair, Nebraska.
Skoleaaret 1917—18 begyndte den 2. Oktober.
Skriv efter Katalog og nærmere Oplysninger.
L. A. LAURSEN,
Bestyrer.

„The Dragoon“.
En engelsk Udgave af Past. N. P. Madsens bekendte Fortælling „Povl“. Oversat af H. F. Trykt med store nye Typer paa godt Papir og hæftet i smukt og stærkt Omslag. **Pris 25 Cents.**
6 Eksemplarer for \$1.00.
I Kommission hos **DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.**

Salige Dødslejer.
Fem Fortællinger fra det virkelige Liv. Samlet, oversat og udgivet af Pastor C. C. Kloth, Elk Horn, Iowa. Samt en Betragtning over Emnet „Salige er de døde, som dø i Herren“. Fortællingerne er af passende Længde til Op- læsning ved Kvindemøder og andre Lejligheder. **Pris — indb. — 50 Cents.**
Faas hos Udgiveren eller i **DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.**

Hilsen fra Danmark
50 Brevfort med Prospekter og Billeder fra de forskellige Egne i Danmark, deraf adskillige fra den nyeste Hæde. Dels smukke Far- vetryk og dels fine Fotograverer i Sepia. Et særdeles godt Udbvalg. Gvort Sæt i en net Papæste smykket med det danske Flag og Raaben. **Pris \$1.00 — porto frit.**
Disse Kort selges ogsaa Dufindis forterret a 25c. per Dufin. **Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.**

For Liberty and Right.
THE SONG OF THE U. S. ARMY.
By Carl Neumann.
Ovenstaaende betegner intet mere eller mindre end en aldeles glimrende Oversættelse af den bekendte dan- ske Krigssang „Den Gang jeg drog af Sted“ læmpet efter amerikanske Forhold. Tæt henimod 20,000 Eksemplarer af Sangen er allerede solgt, og den vil utvivlsomt blive solgt i Hundre- tusindvis. For alle Danske i Amerika maa den have ganske særegen Interesse. **Pris — med Musik — 10 Cts. per Eks.**
Partipris opgives paa Forlangende.
DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Blair, Nebr.